

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

ГОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?

Вдугодить поранок, та ще ніч" Іса. 21.

Watch Tower Ukrainian Edition

Ч. IV МІСЯЧНИК № 7
ГОКУ БОЖОГО 6055 Липня 1, 1927

З М І С Т:

ПЕРВЕ ВОСКРЕСЕННЯ	99
Ного прихід	99
Чаряток воскресення	100
Ного храм	101
Радісна вість	103
Короткий зміст	104
ХАТЕР ЧИ УГОДА ЩО?	105
Що є характер?	105
Треба перемінитись	107
Вислідженні Ісуса	107
"Бо се роблячи..."	109
САМУІЛ	111

"Стан же я пеначе на варті і, стоячи мов би на башті, радумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу." — Аввакум 2:1.

землі переполох народів у закозоті, як гареве море та філії. І омертвють люди від страху та дождилина того, що приїде вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються... Як вибачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Ростуйте і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наблизилося визволення наше. — Мат. 24:33; Марк. 13:29; Лука. 21:25.

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоб показати пояснення св. Писма та поучення з нього; ширити науку Ісуса Христа та понегати дітям Божим про студійовання Біблії. Він подає, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу пам'ятників.

Журнал боронить свої єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, а саме ВІДКУПЛЕННЯ (відкуплення) дорогоцінним кров'ю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на викуп за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будучи на сім фундаменті: золоте, срібне дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2 Петра 1:5-11), „далі-шою ціною цього журналу, а, показати, всім яка є співзвучність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоб тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя.“ — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена людським сином, так як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:6-10.

Сей журнал є незалежний від ніяких партій, сект, чи вірісповідань, яких натворили собі люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під Божу волю в Христі, як учить цього св. Письмо. Дякуючи цьому ми можемо сміло говорити і розбрати кожне слово, яке говорив Ісус, відповідно до того, як нам Бог укаже свої мудрости розуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми як ті слуги, що виконують Його службу; халого рішення наше, що має бути поміщене в сім журналі, а що ні, залежить від цього, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти людей у засці Божій і в знанні. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоб досліджували кожне написане тут слово при помочі неможливого слова Божого, і тому для легшого провірення наводимо звичайно голову і стик святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЩО ЦЕРЕВА — се „храм живого Бога,“ се особливше „діла рук Його,“ що будова його відбувається через цілий євангельський вик, — від часу, як Ісус Христос став Відкупителем докінчений, Бог зіслав благословення на „всіх людей Ефесян 2:20, 21; 1 кн. Мойсея 28:4; до Галат 3

Хте в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА І вати, а скоро буде готовий і докінчений останній стор збере їх разом при першій воскресінню. Тоді а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:2

Підставою надії для Церкви, як і світа, є, що „всіх“ і, що Він буде правдивим світлом, що прос до Жидів 2:9; Іоан 1:9; 2. до Тимотея 2:5, 6.

Надією Церкви є, що вона буде такою, яким є І роди і буде мати участь в Його славі, як Його

В теперішнім часі Церква, святі, має усовершенити жими свідками перед світом і приготувати себе в

Надія світа лежить в благословеннях, о котрих бути послужні законам і їх виконувати, отримають а уперті в алім і несправні будуть ЗНИЩЕНІ. —

каменем свого храму. Через сей храм, як тільки він буде дуть мати приступ до Нього. — 1. до Кор. 3:16, 17; до

я Йому, цього буде Він обісцувати, допосовувати і вигладжу- камінів“ з „вибраних дорогих,“ тоді великий Учитель-Май- ниться Його славою і станеться місцем стрічі між Богом

раски Божої пожити смерті за всіх,“ стався „викуном за мовника, що приходить на світ“ у „дзастивім на се часі.“ —

чити Його тайни, яким Він є,“ буде „учасником Божої при- — 1. Йоана 3:2; Іоан 17:24; до Римлян 8:17; 2 Петра 1:4

і в будучности, має розвинути в собі всяку ласку; бути Бо- ганків в будучих віках. До Ефес. 4:12; Мат. 24:14; Од. 1:6. римають всі люди через Царство Христа. Всі, що схотять дкупити. прославленої Церкви все те, що Адам утратив, зів 3:10-11. Ісаія 35.

(Докинення з стор. 112.)

літа не значать ніщо. Службу і сивий волос годі він надгороджає, коли хто живе праведно. Если серце чисте і вірне Господу, такого Бог любить не зважаючи на літа. Хоч би хто був і старий на літа, але, як він вірно служить Богу, то його серце є молоде; знова серце молодого, що служить вірно Богу, є розумне немов старого. Головно наука з сей історії міститься у словах: „Говори, Господи, раб твій слухає.“ Як лідко уха Ілїєві були заткані; він хотів був у храмі Господнім, але не був готовий слухати слів Божих, які Бог подавав йому. Тому то Бог судкинув Ілїя а поставив на його місце Самуїла як свого представителя, кажучи: „Я прославлю тих, що мене будуть прославляти, а хто мене зневажає, того осоромлю.“ — 1 кн. Самуїла 2:30

Тільки хто служить із широго серця, сей подобається Богу і така служба є Ним приятна. Але Ілїй і його сини хотів служили Богу, але серце їх було далеке від Нього, тому він не почтив їх, так як Самуїла. Що більше, ся їх служба наносила тільки зневагу Богу.

„Так Бог полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожний віруючий В Нього, не згіб, але мав життя вічне.

Бо не післяв Бог свого Сина на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ.“

— Йоан 3:16, 17 —

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00;
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3,

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить і комітету в складі якого входять: J. E. W. Van Amburgh, J. Hemery, R. H. Barber, и Божий артикул уміщений в англійським журналі, брає найменше трьох братів. Журнал виходить на

Передплата на Вартову Башту на рік виносить і Державах \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичини Чехо-Словаччини 3) кор.; для Буковини 100 левів; 20 франків; для Бразилії 10 мільраїсів; для Аргев Грошени перекази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Ukr. Dep't.) 18 Concord St., Bro

Передплату в Сполучених Державах Америки мож моней-рдерами або через Експрес компанію або реказом. З Канади і прочих країв треба досилат Міжнародним поштовим переказом.

Увага для передплатників! В нас є такий звичай, лаємо спеціального повідомлення, що отримано на не повідомляємо, що передплата скінчилась, а тільки се побіж адреси.

Для Сідних, що не можуть заняти за наш жур Його читати, висказано дарем, если о се попра

Просимо всіх українських зборів тих, що ще не до учасників Господньої вечери, щоб як найш мили про се Укр. від. в Брукліні.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

Рік IV.

Липня, 1927

№ 7

Перве Воскресенне

«Ось тайну глаголю вам: Всі не впокоїмось, всіж пере-мінімось. у хвилину, у миг ока, за останньою тілою — бо затрубять, і мертві повстануть не підняти, і ми перемінімось.» — 1 Кор. 15:52,53.

ВСІМ тексті Апостол обговорює Перве воскресенне. В Одкр. 20: 6, називає се першим воскресенням, тому що се відноситься до Христа голови і членів тіла його. Ніхто інший не отримає безсмертності і стане вільним від другої смерті. Отже се воскресенне є тому перве, бо є найголовніше і перше в порядку.

Ніхто не може мати участі в тім воскресенні лише Ісус Христос і члени його тіла. Отже всі інші мусят бути тут виключені, щоби брати їх під розвагу в сім місці. Ані велика громада немає участі в сім воскресенні тому, що не є членами Христа. Апостол обмежуючи се воскресенне до Христа коли писав: "Се смертне мусить, взяти безсмертє" Се відноситься до тих Християн, що терпеливо без уневажання чинять добро, шукаючи слави, чести і безсмертності і є вірні аж до смерті. Одкр. 2:10. Рим. 2:7.

Не всі члени тіла Христового воскреснуть в тім самім часі. Просе за ключення Апостол так говорить: „Ось тайну вам глаголю. Всі не впокоїмось всіж пере-мінімось." Сі слова okazують що є дві часті тої самої кляси. Абс іншими словами сказати одна часть є тих учасників, що спали і були пробуджені із смерті сну, а другі є ті, що будуть мати участь в першому воскресенні але не будуть спати сном смерті а пере-міняться з людської до Божої натури.

Всім тексті Апостол зазначає, що всі, що спали сном смерті встануть найперше а потім приходить зміна тих, що будуть на землі до часу Господньої присутности. Втім листі дальше пояснює що воскресенне не прийде скорше аж поки другий прихід не возьме місця. Слово прихід ужитий тут означає присутність. Коли розбиремо декотрі тексти св. письма про його прихід то се дасть нам більше світла про воскресенне.

ЙОГО ПРИХІД

Присутність Господа була досить тяжко до вьяснення і до зрозуміння. Богато розуміли, що Господь Ісус мавби бути тілесно в декотрій

місцевості на землі щоби бути присутним. Однак таке заключене не є розумним. Віддалі не є перешкодою для Господа. Він може бути на Плеаді і так само розпоряджувати справами не наче би був на самій землі.

Ми розуміємо, що його присутність зачалась около 1874 р.; що він обняв свою власть і зачав царювати від 1914 р.; що він у війшов до своєї святині в 1918 р. Де хто не порозумівши може так питати: „Чи Господь прийшов на землю 1874 і знов пішов назад і знов прийшов в 1914 р.; і знов повернув до неба і аж в 1918 р. прийшов знищити диявольську організацію? Ні! таке розпорядження не потрібне.

Писання говорить, що коли Ісус Христос скінчив свою жертву і возніс ся на небеса, сів поправиці Бога Єгови і від того часу дожидає аж поки вороги його не зроблять ся підніжєм його. (Жид. 10:12,13; Псал. 110:1.) Від часу його воскресення світ належав до Господа Ісуса Христа, але час перебрання власти був в далекий бодучинні. Він мусів ждати аж прийде Богом зазначений кінець поганських часів або кінця світа.

Перед тим, се була воля Бога, що Ісус Христос робив приготовлення, а се зібрання святих до, що зробили угоду над жертівнею і привернення фундаментальних для них правд, котрі протягом довгого часу були заховані перед ними. Се зазначало час початку реституції. (Псал. 50:5; Мат. 17:11.) Писання вказує що його присутність зачалась 1874 р. Втім часі він за чав приготовляти святих його привертати їм правду і також зробив приготовлення до скинення диявола з неба. Під час сеї роботи Господь Ісус дальше був поправиці Бога Єгови і рівночасно присутний на землі руководячи справами його церкви на землі, так як се згадано повисше.

Скоро минув рік 1874-тий, дійсно посвячені, силоджені і помазані спостерегаи присутність Господа. Слово „прихід" походить з грецького слова „павросія" що означає присутність.

Його присутність від початку триває без перерви. Це значить, що від того часу Він звернув свою увагу відносно справ церкви і царства тут на землі.

¹⁰ Його ученики поставили ось таке питання: „Які знаки будуть твоєї присутності і кінця світу? Кінець світа прийшов в 1914 р. Ісус був присутній від 1874 року. Помазанці зрозуміли Його присутність перед 1914 роком, але рік 1914-тий приніс такі події, що Його присутність була ясна і другим не помазаним св. духом. Світова війна і другі обставини дали спромогу вірити і бачити присутність Господа, всім тим, що читали св. письмо. Той час є представлений через слово Епіфанія, що означає явлення. Це було по 1914 році що інші класи людей могли розуміти Його присутність, чого не могли розуміти передтим.

¹¹ Переповідаючи се іншими словами, се значить, що Ісус був присутній та не спостережений від 1874 року лише через сплоджених св. Духом. Пізніше, а іменно від 1914 року, Його присутність явилася через доказ фізичних фактів тим, що дали увагу до пророцтв, однак не ругателів і невірних. Зовнішні докази Його присутності поступово збільшуються і продовжатися будуть аж до повного відкриття (Апокаліпсис) коли Його всі побачать. Це повне відкриття возьме місця в часі великого горя.

¹² Титул книжки Одкриття є переведений з Грецького слова Апокаліпсис і се слово значить відкрити, і се одкрите, Господа возьме в часі великого горя, якщо написано: „Ось йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед ним усі роди землі.“ Одкр.ю 1:7.

¹³ Се є підчас Його присутності „павросія і під час явлення ся Його присутностей (Епіфанії) що більша часть з розуміла Його присутність і також підчас Паросії і Епіфанії що диявольська організація буде знищена в часі великого горя. Се є ясно показано словами Апостола: І тоді відокриється Беззаконник, (диявольська організація) котрого Господь убіє духом уст своїх, і знищить явленням приходу (Паросія і Епіфанія) свого. Се не є троякі явлення Господької присутності так як де хто мильно думав, але присутність Христа, котра взяла місце в певнім часі, й буде продовжатися аж поки всі класи людей зрозуміють присутність. Протягом сих трох степенів: Лавресія Епіфанія і Апокаліпсис. Се не є конечностю для Господа бути близько землі під час котрих будь із тих явлень.

¹⁴ Другі місця св. письма, що були переглянені до тепер показують, що воскресення свя-

тих мусіло настати підчас Його присутності але аж по обняті Його царства і для того в часі більшого явлення Його присутності. А сей другий період почався від світової війни в 1914 року. Се значить що 1914 рік зазначає початок часу про котрий Апостол Павло згадує і називає „той день.“ Однак під сим не розуміємо що то значить кінець „того дня.“ Апостол Павло так говорить: „На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, правдний суддя і не тільки мені, тай і всім хто полюбив явлення Його. (2 Тим. 4:8.) Отже колиж „той день“ починається в 1914 року то се ще не значить що воскресення святих зараз взяло місце в тім самім році.

ПОРЯДОК ВОСКРЕСЕННЯ

Писання не лишає сумніву що до порядку воскресення. Під час присутності Христа де котрі із святих Його сплять сном смерті а другі позістали живими на землі. Ті що сплять в гробі мусять перше воскреснути а потім ті, що лишилися живими в миг ока переминяться на подобиє Господне. Апостол пояснює порядок воскресення так: „Се бо глаголимо вам словом Господім, що ми, котрі зостанемося до приходу Господнього, не попередимо тих що впокоїлись. Сам Господь з повілінням зголом архангельским із трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше, потім ми котрі зостанемося живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух, и так завсіди з Господом будемо. (1 Солунян 4:13-17.)

¹⁵ Вповисшим тексті слово „зійде“ не мусить значити що Ісус Христос мусів злетіти з неба на землю, се слово як показано через товмачів, дуже часто уживано в символічнім значіню; і так виглядає що воно і тут є ужите в символічнім значіню. Отже для того можна ойго розуміти що в означенім часі Господь спеціально звернув свою діяльність до річей на землі котра є піднебом, а Сам позістав дальше в небі. Дальше писано що він зійшов з повілінням що означає з „приказом“ з таким, як є даний через воєнного генерала для армії. Отже посему можемо розуміти що сей приказ є великого генерала Бога Єгови розпоряджуючи силами Його,

¹⁶ Святе Письмо говорить, що Ісус мусів позістати по правіці Єгови без чинним протів диявольської організації аж до повного часу. Тоді він зачав ділати під зарядженем Єгови. Се є рішучо певним, що Ісус Христос не давби приказу, згаданого Апостолом Павлом, аж прикінці часу ждання. (Псал. 110:1,2.) Кінець часу ждання прийшов з кінцем світа в 1914 році.

¹⁸ Дуже можливо що той мілітарний розказ, відносно справ на землі, був даний коли борба межи Христом а дияволом скінчилась і диявол був скинутий з неба. Про сю боротьбу, в котрі диявол був скинений з неба, пише в Одкровенні так: "І чув я голос великий, що говорив в небі: тепер настало спасення і сила і царство Бога нашого, і власть Христа Його; бо скинуто винуватця братів наших, що винував їх перед Богом нашим день і ніч. (Одкровення 12:10.) Се неначе зазначає час в котрім то веління або розказ був даний Господом. Се є голос архангельський, що оказує, що то був розказ (веління) того, хто має найвищу власть тепер.

¹⁹ Слова ужиті Апостолом Павлом, а іменно веління, архангел і труба Божя, показують що се було дане тим, хто є в посіданню найвищої власті і є в діяльності яко виконатель законів великого Бога Єгови і для того се зазначає час початку його активного авторитету в 1914 році при кінці світа. Апостол каже що коли веління або розказ возьме місце аж потім мертві встануть. Отже з сего слідує що воскресення святих взяло місце аж по 1914 року.

²⁰ Натхнений св. Духом Апостол твердить, що ті, що лишаються живими по воскресенню святих з мертвих будуть підхоплені разом з тими, що вже перше воскресли і злучилися з Господом. Слова „Підхоплені разом доказують що певне число святих будут переминені воднім і в тім самім часі. Але в котрім часі?

²¹ В переводі Даялот є зазначено, що ті, що лишуться будуть підхоплені в хмарах." Хмари є символом клопоту и колиж другі місця св. писъм зазначають, що остатні члени будуть еще в тілі бачити початок битви Армагедону, то себ значило, що перше воскресення закінчиться підчас битви армагедону або в часі великого горя. Се буде той час, в котрім прославлений Господь попровадить армію Єгови протів організації диявольської. Втім клопоті представленим через хмари, останні члени будуть підхоплені на зустріч Господеві і так вони на завісді будуть з Ним.

²² В роттердамським переводі сей текст так говорить: „Тому що Господь Самий з голосом розказу головного ісланця і з Божою трубою зійде з неба, — і мертві в Христі воскреснуть найперше, а потім ми, що лишеємся живими разом з ними будемо підхоплені в хмарах на зустріч Господеві на воздух, і так назавше з Господом будемо." (1 Солон. 4:16,17.) Той голос, розказ або труба правдоподібно був даний по побіді Христа над дияволом, коли диявол був скинений на землю.

²³ Не лишається найменшого сумніву, що певний протяг часу мине межи воскресенням святих з мертвих а переминою останніх членів.

Той період часу починається з тим уловженим даним розказом з неба і кінчиться в Армагедоні. Однак мусимо пам'ятати, що в тім періоді часу межи воскресенням святих аж до переминення останніх членів, всі що вмерли, будучи вірними переминалися із смерті в безсмертність в миг ока і не спали сном смерті. Се є тайна про котру Апостол говорить: „Всі не впокоємось, всіж переминемось." 1 Кор. 15:51.

²⁴ Для чого Господь воскресив святих перше а потім, якийсь час пізнійше, переминив останніх членів Його тіла? Одинок ціль сего є, що межи часом воскресення а переминою живих членів, ці останні члени мають дати важне свідчення про Його імя межи народами землі. Ся робота або свідчення є роботою Елесні.

ЙОГО ХРАМ

²⁵ Ті, що є помазані і вірні становлять храм Божий. 1 Кор. 3:16,17; 2 Кор. 6:16; Ефес. 2:18-22; 1 Пет. 2:5.) Розуміється тут є заключені ті святі, що і ті, що опісля в миг ока переминяться. Коли Ісус мав відходити він сказав до своїх учеників: „І як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де Я і ви були." (Йоана 14:3.)

²⁶ Ісус пішов до неба щоб наготовити місце для Його святих, і певно що він мав зробити таки приготування нім він прийшов зібрати членів храму. Ті, святі, що спали належали до храму. Наповно, що то обіцяне приготування включало і скинення диявола з неба, позаяк Христос зачав своє пановання перебираючи в посілисть небеса через викенення диявола. На підставі слів нашого Господа і Його учеників він заледвоби збудив святих поки ся робота приготування була викінчена.

²⁷ Колиж повисше заключення є властивим, то воскресення святих не могло взяти місця аж поки диявол не був вигнаний з неба. Через своїх святих пророків Бог зазначив, що Його возлюблений син зробить приготування і негайно за сим прийде в храм свій. (Малахія 3:1.) Колиж згаданий час приготування включав вигнання диявола з неба, то можна розумно заключити також що, другим кроком Його роботи було воскресення святих щоб установити храм Божий.

²⁸ Вартова Башта з 1-го серпня 1926 р. (Анг.) показує напідставі святого писъм що Господь увійшов в свій храм 1918 року. Однак сей доказ не був знаний для святих на землі аж в пізнійшій часі. Бачучи що Господній храм складається із святих, що спали і тих що не спали, і що Господі увійшов в храм свій 1918 року, си сей факт Його приходу в свій храм не зазначає при-

ближнього часу воскресення святих з мертвих? Господь прийшов в свій храм перед тим ніж свідчення про імя Єгови було дано. З сего виходить що храм Божий був зібраний разом 1918 року, і що то зазначило воскресення святих. Написано є: „Коли Господь відбудує Сион, явитися в славі своїй.“ Псал. 102:16. Анг. перевід.

²⁰ Без сумніву, що будованне Сиону значить вхід Господа в Його храм. Се зазначає час Його славного явлення. Зауважмо слова Апостола відносно сего: „Ждучи Блаженного вповання і явлення слави великого Бога і спаса нашого Ісуса Христа. (Тита 2:13.) Ні Єгова ані Христос не є на землі однак Апостол дивиться за їх славним явленням. Тут слово „явлення“ походить від слова епіфанія котре означає ясна ясність або об'явлення Господньої присутності. Та блаженна надія апостола була, щоби бути учасником першого воскресення. До Філіп. 3:11.), В тім реченні до Тита апостол здається зазначає час коли та надія сповнитися а іменно, в славнім явленні Господа котре возьме місце, в часі Його приходу в свій храм 1918 року. Псал. 50:2.

²¹ Святе письмо яке авторітет робить заключення, що Господь прийшов в свій храм в цілі суду. (Малахія 3:1-3.) Маттея 25:19,21.) Такий суд мусить зачатися від храму Божого. (1 Петр. 4:17) Се вже потім як „розгнівалися погани“ коли час прийшов щоб судити мертвих. (Одкр. 11:18.) Маючи се на увазі зауважмо даліше слова Апостола Павла: „Має судити живих і мертвих в явленні Його.“ (2 Тим. 4:1) Слово ужити тут „явлення“ не означає прихід а значить коли вже Господь є присутній, і підчас Його світлості або яснійшого явлення Його (присутності), що суд розпочався.

²² Найперше мусять бути збуджені святі, що спали. Їх воскресення є їх остаточним судом тому, що се є отримання нагороди про котру вони обігалися і се є сповнення тої блаженної андії про котру Апостол Павло говорив тому, що час де мертві святі увійдуть в свою вічну нагороду. Если Господь увійшов в свій храм 1918 року і зачав суд над святими перше, то се був би не збитий аргумент що воскресення святих взяло місце в 1918 році.

БЛАЖЕННІ ТІ.

²³ В іншим вершику про воскресення читаємо так: „Блаженні мертві що в Господеві вмирають від нині. Так глаголе дух, щоб впокоїлись відтуді своїх; діла ж їх ідуть слідом за ними.“ (Одкр. 14:13.) Тут знаходимо слова що Блаженні мертві що вмирають. Як можливо вмерлому вмерати?

²⁴ Щоби відповісти се питання, ми возьмемо

наприклад одного чоловіка і назовемо його Вірним. Коли Вірний довідався о Божім плані про Спасення через Христа він сей час зробив повне і цілковите посвячення щоби чинити волю Божу. Тоді Бог оправдує його для того, щоби зробити його прийнятним і тоді приймає його яко частку жертви свого возлюбленного сина. Втім самим часі Єгова зпліджує його до Божої природи. Від часу свого оправдання Вірний мав право жити як чоловік; але коли він був прийнятий яко частку жертви Ісусової, сплоджений до Божої природи, його право до людського життя перестало існувати; для того він як чоловік є мертвий. Відносно сего так є писано: „Умерли бо ви, і життє ваше похованне з Христом у Бозі. (Колос. 3:3.)

²⁵ Вірний тепер є новим сотворінням але він мусить вдійсності вмерти щоби брати участь в першому воскресенні. Тоді в хвилину настає переміна до життя божественного через смерть. Яко нове сотворіння Вірний є в Христі і коли продовжатиме бути вірним і послухним аж до смерти він так й умре в Христі. Всі вірні Християни, котрі померли в часі від сошествія св. духа аж до початку воскресення з мертвих, підчас присутності Христа, мусіли спати сном смерті. Але в Одкріттю 14:13. зазначено є, що прийде час, в котрім коли святий умре в Господі буде блаженний. Коли той час приближиться тоді сповниться що написано: „блаженні мертві що вмирають в Господі від нині. Отже для того вони блаженні, що вже не потребують спати в смерті а переминяться в хвилину в мига.

²⁶ Всі вірні будуть сповняти свою роботу аж до часу свого славного переминення. Для того що се переміна буде в хвилину отже їх робота не буде мати перерви, але се вже не буде робота труду. Правдиві святі, що чинять службу в імя Господа, бувають змучені із сирацьовані. Але коли вони переминяться на славу істоту, ніколи більше не зазнають труду або муки, а їх робота буде постійна й повна радощів на віки.

²⁷ Що зазначає початок того блаженного часу? Отже той час не може прийти скорше чим воскресення святих. Даліше є докази що Господь увійшов всвій храм 1918 року і що воскресення святих взяло місце втім самим часі, отже від того часу всі, що вмирають в Господі є блаженними тому, що є переминені в мига до безсмертності.

²⁸ Коли Господь увійшов всвій храм, Він знайшов вірних до, котрих сказав: „Гаразд слуго добрий і вірний; у малому був еси вірен, над многими поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого.“ (Мат. 25:21.) Ті вірні отримали доказ, що вони є межі спасенними представлено через оде-

жду спасення і що їм він привів їх під шати праведности, що дало їм велику радість. Ісаїї 61:10.

³⁸ Тоді, коли Господь увійшов всвій храм 1918 року, він признав декотрих вірними і коли ті вірні остануться такими аж до смерти, сі отримають вінець життя через переміненне вмиг ока із смерти до безсмертности. До сих то промовляє дух святий: „Блаженні святі що вмирають в Господі віднині. Від того часу святі вмиг ока перемінюються до своєї нагороди. Попередні тексти описують про клясу, котрих Господь знайде коли прийде всвій храм.

³⁹ Між іншими читаємо: „І співають якби нову пісню перед престолом і перед чотирма животними і старцями. І ніхто не міг навчитися пісні, тільки сто сорок чотири тисячі, що викуплені від землі. Се що неопоганились з жінками (вони не мали нічого спільного з Еклезіястичними системами або організаціями (вобочисті. Тому, бо вони посвячені цілковито для Господа.) Се що йдуть слідом за Агнцем де він не йшов. (Вони чують і розуміють Його голос і радісно сповняють прикази Його.) Се що викуплені від людей, первістки Богу і Агнцеві. (Се значить що вони признані Господом коли він прийшов до свого храму, і привів їх під шати праведности, і є признані учасникам поршого воскресення в Бозі для Христа.) І в їх устах не знайшовся підступ; вони бо не порочні перед престолом Божим. Одрк. 14:3,4.

РАДІСНА ВІСТЬ

⁴⁰ Ангел означає післанець. Остаток вірних, тих, що Господь признав їх коли прийшов всвій храм, сталися післанцями Божими і для них були поручені всі інтереси царства Господом. (Маттея 24:46,47.) Сі становлять Його ноги великого слуги або пісця Божого і такі в гармонії голосять Його вість.

⁴¹ В Одкріттю слова дальше звучать: „І бачив я иншого ангела, що летів серед неба, а в нього Євангелія вічна, що мав її благовістувати домуючим на землі, і всякому народові, і родові, і языкові, і людюві ” (Одрк. 14:6.) Треба зауважити що та кляса голосить вість серед неба. Се сталося по 1918 році, а іменно з початком 1923-го року що новина Господнього царства зачалася голосити через радію у воздуху, часом назване небом.

⁴² Що є та новина? Та новина є віковична радісна вість для людей домуючим на землі відносно Бога і Його царства котра то вість мусіла бути дана всім народам землі. (Мат. 24:14.) Ся новина є зазначена в семім вершику: „Бійтеся ся Бога, і дайте славу Йому, прийшла бо година суду Його; і поклоняйтесь Тому що сотворив небо і землю і море і жерела вод.

(Одрк. 14:7. Людський голос совершенно виучиний є на більше гармонійний звук що можна почути на землі. Се значить що вість дана в тім часі через пісцянів буде звучати прикрасно і гармонійно. Від коли Господь прийшов в свій храм і відколи вірні з розуміли сей факт від тоді всі разом в гармонії розносили сю вість правди. Вони не були покликані дати славу чоловіку або якому иншому сотворіню а віддати честь і славу Богу Єгові, творцю неба і землі, і від кого походить все добре і совершенно. Ті робили як раз то що є описано в Одкріттю.

⁴³ Та, згадана кляса, мусіла бути посій сторони заслони і є названа ангелом, або Слугою Пісцянем в Одкріттю 14:6. Треба зауважити що та вість рознесена є віковична Євангелія або радісна новина для тих, що домують на землі для на родів, языків і людей. Сі слова як раз пасують до веління даного в свідкованні всім народам; і тоді прийде кінець. ” В загальні Дослідники Біблії згаджують що сі слова зачинили сповнятися аж по закінчінню війни в 1918 року від коли прийшов Господь до свого храму. Тоді прийшов час що члени храму мусіли дати свідцтво.

⁴⁴ Святі, що воскресли і ті, що лишилися на землі, будучи покриті шатами праведности становили храм. Воскресші святі також мусіли мати щось до ділання поза заслоною. Однак нас більше обходить що кляса має до роботи посій боці заслони. Се є ясным що та кляса має дати свідцтво всім народам, родам, языкам і людям на землі, добру новину, що Єгова посадив царя на своїм троні і що прийшов час на царство і освободження. Ся кляса, храм, мусить голосити людям щоб вони віддали честь Богу Єгові тому, що прийшов до суду Його над народами. Всі приналежні до храму будуть могли бачати і оцінювати чудовий час в котрім жіємо і піднесуть голови свої і зрадоности за співають.

⁴⁵ Про ту саму клясу пише пророк Ісаїя в пядесять другим розділі в семім і восьмім вершику. Тут пророк говорить про них як ноги Його, показуючи що вони є частиною слуги й тому частиною храму і що вони приносять радісну новину і проповідують мир і спасення і разом підносять свій голос в спів. Без сумніву що голос про котрий тут згадується відноситься до предмету чотирнайчотої голови Одкріття що означає свідцтво про царство.

⁴⁶ Дальше пророк заохочує ту клясу до радісного співу разом і навіть накликає до тих, що в Вавилоні, до слухання радісної новини і щоб передавали її дальше своїм браттям. Тоді пророк Ісаїя (в 10-м стиху) зазначає що Гос-

подь обявить себе всім народам і всі краї землі побачуть спасення Боже. Однак попередні вершикі показують що члени храму Його мусять дати свідчення, підчас святі на другім боці заслони виконують припоручину для них роботу. Що за блаженна і чудова злучність і що за красне відношення! Сі по сім боці заслони мають одіж спасення під шатами праведности, ділають разом з воскресеннями братами, знають що їх індивідуальне вичерпання значить перенесення в хвилину з землі до неба. Се значить славне перемінення на подобиє Господне і бути з Ним раз навсєгда.

⁴⁸ Що за чудові докази є відносно сповнення пророцтв від року 1922-го! Від того часу більше чим двайцять і сім мільйонів томів книжок, понесли вість царства Божого в додатку література даром, як прокламації і т.и., вчислі мільйонів сторін були рознесені по всі землі. Через радіо голоситься вість по Голояндії, Іспанії і других частях Європи; більше чим дванайцять стацій радіїв регулярно голосять вість в сполучинних Державах і Канаді. Дві стації будуються в Австралії для голошення правди, як рівнож і другі способи під прийняті для голошення радісної новини. Ніколи святі не були так радісні. Вони знають тепер що семерть значить блаженна перемена, если вони будуть вірні аж до кінця. Тому вони небоються ні чоловіка ні диявола а радуються представляти Господа. Богато є що до діланне, щастливий той, хто має участь втім.

КОРОТКИЙ ЗМІСТ.

⁴⁹ Який же зміст повисше навидених цитатів св. письма? Присутність Господа зачалась в 1874 року. Він був по правиці Бога Єгови однак в гармонії з Божою волею. Він зачав свою роботу в користь святих на землі а іменню, збираючи їх і привертаючи їм правду і рівнож робив приготування до знищення диявольско-го правління і забрання їх до себе. Його присутність тривала без перерви і в 1914 році була обявлення для більшої громади людей коли він перебрав власть, і скінув диявола; сі події були ясними для всіх що чували. Се зазначило початок явлення (Епіфанія) Його присутности.

⁵⁰ В році 1918 настулило воскресення святих і Господь звів до купи свій храм. Тоді зачався с'їт над святими. Докази Його присутности дальше збільшаються і більше людей бачуть се. Рівночасно Його святі на землі мусять голосити широко по світі вість царства і се голошення мусить продовжатися аж його присутність буде знана для всіх. Повне відкриття його присутности є його Апокаліпсис. Тепер

зло-умні не будуть чути ані розуміти але присутність навіть і для них буде явна у великім часі горя. „І тоді побачать Сина чоловічого, йдучаго на хмарі з силою і славою великою.“ (Луки 21:27.) Тоді диявольська організація буде відкрита для всіх, котру він знищить ясно-стю своєї присутности. 2 Солунян 2:8.

⁵¹ Нехай не внивають руки ваші. Нехай його радість росте. Се мусіло до його вірної класи відноситися коли він сказав: „Як же зачне се діятися випростуйтесь і підіймайте голови ваші; бо наближилось викуплення ваше.“ (Луки 21:28.) Воскресення святих взяло місце в 1918 року. Останні члени мають одіж спасення і є під шатою праведности. Ті, що будуть вірні аж до кінця, будуть тим останком. Перед їх зміною і перед Армагедоном всі народи мають мати свідокство. Блаженний чоловік що має участь в тім. Нехай всі, що люблять Господа полишуть все позаду а пруть дальше в бій і радісно співають ту чудову і блаженну пісню, котру Бог постарався щоби була зрозуміла і співана лише тими, що викуплені від землі і приведені в святий храм.— Одкр 14:3.

Питання до уступу:

Що є перве воскресення, і чому називається так? Чи велика громада буде мати участь в нім? Чи всі члени тіла Христового воскреснуть втім самим часі? Навели стихи в доказ відповіди. Пар. 1-3

Коли воскресення Христа мало би взяти місце? З чого складався друга присутність Христа? Коли се зачалось? Коли Ісус Христос зачав царювати? Коли прийшов до свого храму? Чисе означає три приходи? Пар. 4-6

Поясни Господню Парусія, Епіфанія і Апокаліпсія. Коли диявольська організація буде знищена? Пар. 9-13

Коли зачався „Той день“ зазначений в Тим. 4:8; Сол. 4:15-17. Як наш Господь „Зходить?“ Що означає „величчє“, „голос архангела“ і „труба Бога, і коли то все стається? Пар. 14-19

Хто буде „під холпений“ разом?“ на зустрічу йому, і коли скінчиться перве воскресення? Пар. 20-22.

Чи буде протяг часу межи воскресенням святих а прославленням останних членів? і коли-так, то чому? Пар. 23-24

Хто є влючений в храм Господен? Що означає „йду і приготуваю місце для вас? Коли скінчиться робота приготування? Пар. 25-26

Чи розумним є заключати що мертві воскресли нім диявол був вигнаний з неба? Пар. 27-29.

Чому Господь прийшов в свій храм? Де мав розпочатися суд і як? Коли були „розгнівані“ погани? і що мало статися потім? (Одкр. 11:18.) Поясни 2 Тим. 4:1 відносно сего. Пар. 30-31

Перечитай Одкр. 14:13 і поясни чому там говориться що мертві вмирають? Чому вони названі блаженні?

Чи їх робота перервана коли вони вмирають? Що назначує початок того блаженного часу? Пар. 32-37

Поясн. Одриття 14:3,4. Пар. 38-39

Хто є той ангел в Одриттію 14:6? Як той вери згаджується із пророком Ісаєю 52:7,8,10? Пар. 40-47.

Які є фізичні факти в доказі тогож? Поясни зміст Біблійних фактів наведених в лекції. З огляду на ці речі, який повинен бути наш напрям яко членів ніг його? Пар. 48-51.

Характер чи Угода Що?

„Бо се роблячи, ніколи не спотикнетесь.” — 2. Петра 1:10.

1. „Виробити собі характер” і тим подібні зворо-ти, що падали з уст бесідників по зборах, принесли з собою чимало замішання думок. Правдивих Християн навчено вірити, що вони, як довго живуть на землі, мусять виробити собі совершенний характер, если хотять дістатись до неба.

2. Деякі зворо-ти часто повторювані бесідниками, наводимо тут. І так: „Ми мусимо в тім життї виробити собі совершенний характер, бо инакше не будемо могли бути вічно з Богом.” „Моя часть і ваша часть у вічнім пляні Божім буде залежати від того, чи ми виробимо собі характер.” „Чи будемо належати до небесної родини, чи ні, се залежить від того, чи кождий з нас виробить собі характер.” „Позаяк характер Христа є для нас взором, котрий маємо осягнути, і позаяк до сього приходимо степенево, тому мусимо старатися усильно виробити собі сей характер, бо если ні, то чи скорше, чи пізніше зістанемо відтяти, раз на все, від нашого Господа. „Кждий недостаток у характері є чимсь злим.” „Щоби мати похвалу від Бога, треба мати совершенний характер і такий мусимо виробити собі тут на землі. Смерть і воскресенне не учинять в нашм характері ніякої зміни.” „Ісус, як Нове Сотворінне мав людське тіло, був чоловіком, і як такий мав виробити собі характер.” „Християнин не може виробити собі характеру в кількох днях або годинах, на се потреба цілого життя, коли то додається чесноту до чесноти, ласку до ласки, а духовий зародок Нового Сотворіння присвоює собі їх, аж виросте з того Нове Сотворінне, котре мусить оісля осягнути совершенність.”

3. Сі повисші зворо-ти або цитати, котрих уживається найчастійше в промовах, ми навели тут на се, щоби річ представити, як найяснійше. Если хто з нас вірував і так через се ошукався, тому нашм обовязком повинно бути направити свій погляд на сю річ, щоби мож побачити ясно Божу волю і радуватись з того.

4. Богато думало, що розвивати християнський характер означає, що той, що є правдивим Християнином, мусить розвивати в собі щось такого, що є віддільне і осібне від його істоти

або особи, і що те щось він мусить розвивати своїми силами, як довго жие на землі. Вони вірили, що вони мусять своїми силами допровадити характер до совершенства, заким можуть вступити до вічного життя. Се мильне понятте було причиною, що богато Християн вірило, що ще тут на землі можуть осягнути совершенність. Віруючи так, вони і старалися се осягнути, але їх змагання кінчилися звичайно одним з двох: 1) Християнин або зовсім знеохочувався і заперестав добрий бій віри, або 2) попадав в гордість і зарозуміість, що „він бийше святий, як другий,” і через се не бачив того, що він потребує заслуги великої жертви Христа Ісуса, на котрій одинокий він може опертись; і тому такий з часом став жертвою хитрої сатани. Знаємо з досвідів, що хто чувся задоволений з самого себе, а що він називав „вироблюванням характеру,” такий не довго позіставав в правді.

Часто покликувалися на слова ап. Петра (2:13-11) як доказ, що Християнин, як довго жие на землі, мусить розвинути, виробити в собі совершенний характер; і як він доконає сього, тоді буде мати щедрий вхід до царства. Чи то апостол мав на думці? Заким відповімо на сей запит, мусимо наперед означити, що означає слово „характер.”

Що є характер?

„Характер” се грецьке слово, і приходить в св. Письмі тільки один раз, котре в наших Бібліях переведено словом: образ. „Сей, будучи сиевом слави і образом особи Його, (Отця Єгови), і двигаючи все словом своєї сили, зробивши (самим) собою очищенне гріхів наших, оісався по правиці Величчя на вишинах.” (до Жидів 1:3) Сей опис відноситься до Ісуса Христа, коли Він по воскресенню зістав возвисшений до божественної слави. Образ особи (єства) Отця, який тепер має Ісус Христос, не є чимсь, що Він виробляв собі в часі трех і пів року своїх терпіннь на землі. Апостол каже виразно, що Ісус Христос отримав сей образ, коли „засів по правиці Величчя на вишинах.” Сеї слави Він не оісгнув своїми силами і змаганнями, але отри-

мав її, як нагороду від Отця за свій цілковитий послух і вірність зглядом Нього.

Слово образ є переведенням грецького слова **характер**. Сього грецького слова уживають тепер і в нашій мові. Але се, що апостол назвав грецьким виразом характер, не було щось особнього або віддільного від істоти Ісус. Ось тут подаємо грецький текст, з чого зможемо краще порозуміти значіння слова характер. „Сей будучи сьавом слави і характером (образом) особи Його (Єгови)“ З сього мусимо заключати, що коли Ісус був возвисшений на висоту, тоді Він став характером, вірним образом свого Отця, і що божественна природа була тим характером або образом. Если так, тоді Ісус не міг виробляти собі того характеру, як довго жир на землі. Грецьке слово характер означає вірну подобу або точний образ.

„Характером називаємо те, чим, або якою є певна особа, або річ.“ [Словар Вебстера]. Так само розуміє се слово і св. Письмо. Правда, в нашій мові слово характер має дещо відмінне значіння, але ми не можемо розуміти інакше, як учити того св. Письмо.

Небіблійні вирази.

Часто стрічаємося з такими виразами: Справедливий Божий характер, характер Ісуса, характер Християнина і т. п. Зауважмо, що у всіх тих виразах виглядає так, як би був властитель, котрий посідає щось особнього і віддільного від себе. Питаємо, чи Бог посідає характер, що є особній і віддільний від Нього, котрий Він перед тим виробив собі? Чи Християнин має характер, котрий він розвиває і виробляє своїми силами?

Вебстер (англ. учений) поясняє слово характер так, як його розуміє і св. Письмо, іменно: Се особлива прикмета або якість або збір (сума) прикмет або якостей, по яких пізнати певну особу, або якими одна особа відрізняється від другої; се, чим в дійсності є яка особа або річ.

Запит тепер, що відрізняє Бога від всіх прочих істот? Відповідь мусить бути така: що по всі часи чотири головні Його прикмети: мудрість, справедливість, любов і сила все оказувалися в Нім і через Нього в найбільшій гармонії з собою. Сього не можна сказати о нікім другім. Для того Єгова є такого характеру, або Він сам є характером. Если так, тоді вираз „характер Бога“ або „справедливий характер Божий“ є не відповідний і не біблійний. Сі прикмети є частиною Єгови. Він сам є такого характеру але він не посідає характеру, як щось особнього від себе.

Від часу, як Логос став створений, ко-

трий опісля був названий Ісус, він все був характером, або Він все був совершенний в собі. Коли Бог воскресив Ісуса із стану смерті і наділив Його всею силою і властю на небі і на землі, і вивисив Його до найвисшого становища в небі тоді учинив Ісуса Христа зовсім подібним Собі, учинив його образом Себе. Для того від того часу Ісус є характером таким як Єгова; є того самого характеру, що й Єгова. Се не значить, що Він посідає щось такого, що Він виробив собі і що називають звичайно характером, але, що Він сам є характером і є такий, як Його Отець.

Чоловік є істотою, особою, душею. Богато є людей, що називаються правдивими Християнами, аю однак уживають звороту: „Я мушу спасти душу,“ немов би хотіли тим сказати, що вони мають душу, як щось особнього і віддільного, що сидить в них. Знаємо, що сей вираз є невластивий. Бо чоловік не має душі, але він сам є душею. Так подібно ніякий чоловік не має характеру, але він сам є характером, бо він сам є такого характеру. „Характером називаємо се, чим в дійсності чоловік є.“ Вирази: „характер Якова,“ „характер Есава“ не є біблійними не знаходяться в Біблії. Яков був добрим чоловіком і тому добрим характером або доброго характеру. Есав був злим чоловіком, і тому злим характером, або чоловіком злого характеру.

Питаємо тепер, чи є властивим говорити, що Християнин мусить виробити собі характер, щоби подобатися Богу і через се міг дістатися до неба? Такий вираз не є властивий, позаяк се насуває на думку, що Християнин мусить щось виобразувати в собі аж до совершенности і тоді Бог похвалить се і нагородить; і що він мусить се виробити своїми силами, і що те, щось усовершенне є чимсь особнім і віддільним від нього самого. Нічого отже дивного, що богато Християни ослабляє, тратить духа і знеохочується в праці. Невластиве розуміння, що є характер, знеохочує, підчас коли властиве розуміння його, додає духа Християнинови. Нашою задачею повинно бути додавати все духа один одному і помагати собі взаємно.

Друкарська черенка (буква), зроблена з металю, називається характером. Буква А є характером, вона може бути витята з кусника твердого металю, чи то дерева, але скоро тільки вириється букву А, сей кусник зараз на характер є шорсткий і некрасний, але коли її вигладити, виполірувати, тоді стане красною. Робота при полірованню не є вироблюванням характеру. Се тільки наступає зміна того самого характеру із степеня шорсткості до степеня краси.

¹⁶З хвилею, коли хто зістав сплоджений святим духом, він стає Новим Сотворінням. Тоді він є характером. Тоді він є правдивим Християнином, але він не має Християнина, ні не має також характеру. Та зараз він є шорстокий і неогладжений. Питаємо тепер, чи сей Християнин, сей чоловік, се Нове Сотворіння, сей характер, чи він мусить підпасти зміні, — чи він мусить виробити собі совершенний характер, заким Бог зможе його прийняти до себе? На сей запит мусимо відповісти доказами св. Письма, бо людська теорія не може нас вдоволити.

Треба перемінитись

¹⁷Апостол Павло каже, що Єгова, заким привів до існування Нове Сотворіння, постановив наперед в своїм пляні, щоби Його возлюблений Син був головою того Нового Сотворіння, щоби всі члени були подібні до Нього. „Бс котрих наперед узнав, тих наперед і призначив бути подібними образи Сина Його, щоб Він був первородним між многими братами.“ (де Римл. 8:29) Сі слова не кажуть, що Ісус Христос мусів виробляти характер, і що члени Його „тіла“ мусять також виробляти собі характер. Слово образ перекладене тут з иншого грецького слова, а не зі слова того, що є до Жидів (1:3) Тут грецьке слово не означає характер, а подобу, бути подібним до чогось або комусь. Нове Сотворіння в Христі, котре є шорстким характером, підпадає зміні, переміні із слави в славу через Господнього духа, а ся переміна буде повна, коли Нове Сотворіння пробудиться в першій воскресенню. — 2 до Коринтян 3:18.

¹⁸Дальше ап. Павло каже, що Нове Сотворіння мусить умерти, як умер Ісус Христос; і коли се учинить, то у воскресенню стане подібний Ісусу. — до Римлян 6:5.

¹⁹На иншій місці апостол доказує, що Адам був совершенним чоловіком, і що ті, що остаточно будуть належати до небесної кляси, мусили наперед носити подобу Адама, але опісля будуть носити подобу небесного Господа Ісуса Христа. „І яко ж носили ми образ земного, так носили мем і образ небесного.“ (1 до Кор. 15:49) Тут слово образ означає подобу, бути подібним до когось. Сю небесну подобу Нове Сотворіння має осягнути у воскресенню, а не на землі, як чоловік.

²⁰Те саме potwierджує ап. Йоан, кажучи: „Та ще не явилось, що ми будемо; але знаємо, що коли Він явиться, подібні Йому будемо.“ (1. Йоана 3:2) Слово „подібні“ означає виглядати подібно, мати таку саму подобу; але зі слів ап. Павла бачимо, що буде якась різниця в славі, але буде подібність одна. (1 до Кор. 15:

40-42) Християнин своїми власними змаганнями не може допровадити до такої зміни вигляду. Если би він міг учинити се, тоді він тепер знав би, яким він буде. Если він не може знати сього тепер, то як він може виробляти собі се?

²¹Нема ніякого сумніву, що Християнин, як довго живе тут, мусить багато працювати, але заходить питання: чи такою працею він виробляє собі характер, чи сповняє свою угоду (шлюб), яку заключив був з Богом при жертові? Християнин мусить сповнити свою частку, а Бог є тим, котрий в дійсности дає переміну.

Мильні поняття

²²Много Християн навчені вірити, що моральність і чистота становлять характер особи, котрий Бог нагородить. Так розуміє се світ. То саме т. зв. християне під впливом сатани поставили собі за ціль свого життя. Без переміни, що кожда особа повинна бути моральна, чиста і чесна. На світі живе тепер мільйони людей, що є добрі, коли мірити їх таким мірилом. Кождий Християнин мусить бути моральний і чистий, але се ще не дасть йому неба. Сатана вмовив у т. зв. християн і сі вірують, що если будуть моральні і чисті не будуть чинити незаконного діла, то Бог за се нагородить їх, скоро вони умруть забере зараз їх до неба. Се дуже мильне розуміння. Правдивий Християнин мусить ділати щось більше понад се.

²³Дехто з Християн думає, що если він буде гречний, ласкавий і на око буде виглядати поцірний, говорити солодкі слова і прибирати міну побожності, читати св. Письмо і думати про себе, що він святий і буде багато молитися, що він тим самим „виробляє собі характер, котрий забезпечить йому вхід до неба. Сей також не розуміє добре, що учить св. Письмо. Але міг би хто спитати, чи ап. Петро не каже, що „если будете се чинити, то відчиниться вам щедрий вхід до царства?“ (2. Петра 1:10) Чи із слів ап. Петра не показується, що ми мусимо виробляти собі характер, заким увійдемо до царства? Ап. Павло каже, що ми мусимо багато працювати, але він не каже о виробленню характеру.

Послідувателі Ісуса.

²⁴В своїх обидвох послання ап. Петро говорить до послідувателів Христових, до Нового Сотворіння в Христі Ісусі. Він так до них промовляє: „Бо на се ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли Його слідами.“ (1. Петра 2:21) Тепер поставмо запит: Чи Отець жадав від Ісуса, щоб Він наперед виробив собі характер, заки міг дістатись до неба? І чи Він виробляв со-

бі такий характер, як довго жив на землі? Властива відповідь на сей запит буде становити **міру** або (критерієм) або провідну думку, якої послідователі Христа мають триматися в своїм житті. На поставлений запит мусимо рішуче відповісти: **Ні!** Бо Ісус був **совершеним** характером, коли був на землі. Він не потребував виробляти собі характеру, бо Він сам був характером і **то** **совершеним**, бо інакше, Він не міг би бути прийнятий, як жертва викупу.

“Міг би ще хто запитати, чи Ісус від хвили, як зівстав сплоджений св. духом до божественної природи, аж до воскресення, чи не потребував виробляти в собі **совершеного** характеру, як Нове Сотворінне? **Ні!** Если би Він був виробив в собі такий характер, як Нове Сотворінне, як довго жив на землі, тоді Він вже мав би **сю** подобу або характер, про який згадує апостол, ще перед тим, заким Він умер і воскрес із мертвих. Але Він сам не воскресив себе з мертвих, а Отець воскресив Його.

“Але в посланню до Жидів (5:8, 9) апостол каже, що Він „звершивсь, або ставсь **совершеним**,” і що Він „навчись послуху через те, що терпів.” Може хто запитати, чи ці слова не означають, що Він стався **совершеним** в своїм характері? На се відповідаємо: **Ні!** Ісус заключив угоду (шлюб) з своїм Отцем, що Він сповнить Його волю. Тоді Отець виставив Його на **найтяжчі** проби, і серед тих **тяжких** проб Ісус **оказав** свою **непохитну** вірність і **безглядний** послух зглядом Нього. Ціль чому Він мусів терпіти, було випробувати Його **вірність** серед **найбільш** не **приятних** обставин. Серед всіх тих проб Він **вийшов** **побідником**, і таким чином **научився** бути **вповні** **послушним**.

“Хоч і Син Він був, тількиж **научився** **послуху** через те, що **терпів**, і **звершивсь**, став усім, що **слухають** Його, **справником**, **причиною** **вічного** **спасення**.” „Він був **слухняний** аж до смерті” (до Жидів 5:8,9; до Филиппян 2:8) Слово „звершивсь” означає тут **доконати**, **скінчити**. Зауважмо, що апостол не каже, що Ісус **усовершив** свій характер через се, що **терпів**. Але каже, що „Він **научивсь** **послуху** через се, що **терпів**, і, **довершив** свою **угоду** (шлюб), Він став **справником** або **творцем** **вічного** **спасення**. Іншими словами, сказавши, коли Ісус **скінчив** свою **угоду** (шлюб) **жертви**, тоді Бог **породив** Його, **учинивши** Його **справником** **вічного** **спасення** **для** **людського** **роду**. Тоді саме Бог **наділив** Його **божественною** **природою** і **славою**, яку Він сам мав, і через се Ісус став **образом** **характером**, **особи** **Отця**.”

“Що **учинив** Ісус те саме **мусять** **чинити** Його **послідователі**, бо вони є **покликані** **йти** **слідом** **по** **стопам** **Його**. Всі, що **стануть** **остаточно**

совершеними, **славними** **характерами**, **мусять** **стати** **такими** **за** **силою** **Бога** **Єгови** **в** **першій** **воскресенню**.

§ - Угода (шлюб) Християнина.

“Слово **угода** (шлюб) се в торжественний спосіб вираження слова контракту. Щоби був контракт потрібно **двох** **сторін** або **осіб**, котрі **годяться** на щось. Імя Християнин належить тому, хто **все** **ціло** **посвятився** **сповняти** **волю** **Божу**, **маючи** **віру** **в** **заслугу** **Ісуса** **Христа**, як **свого** **Відкупителя**. Його **часть** **контракту** **можна** **менше** **більше** **так** **описати**: „Я **вірую** **в** **Господа** **Ісуса** **Христа** і **обіцяю** і **годжуся** **сповняти** **твою** **волю**, **Боже**, **яка** **би** **вона** **не** **була** **зглядом** **мене**.” Бог з своєї **сторони**, **если** **Він** **приймає** **посвячення** **того** **чоловіка**, **оправдує** **Його** **від** **сеї** **хвили** і **сплоджує** **Його** **до** **божественної** **природи**. Се **сплодження** є **Божою** **частью** **контракту**, **який** **Він** **опісля** **вірно** **сповнить**, **здійснить**. Він **сплоджує** **Його** **своєю** **волею** і **своїм** **Словом** **Правди**.

“Переповівши се своїми словами і **опираючи** **ся** **на** **св.** **Письмі**, Бог **менше** **більше** **так** **говорить** **до** **Християнина**: „**Позаяк** **ти** **посвятився** **сповняти** **мою** **волю**, **тому** **я** **уважаю** **тебе** **за** **праведного** **через** **заслугу** **мого** **возлюбленого** **Сина**; **а** **моєю** **волею** **є**, **щоб** **ти** **умер** **жертвенною** **смертю**. **Я** **прирікаю** **тобі**, **що** **если** **ти** **сповниш** **вірно** **свою** **часть** **контракту**, **я** **наділю** **тебе** **божественною** **природою**.” Зауваж, як **годяться** з тим **слова** **ап.** **Петра**: Як **усе**, **що** **до** **життя** **дароване** **нам** **Божою** **силою** **Його**, **через** **пізнання** **Того**, **що** **нас** **покликав** **славою** і **чеснотою**, **чим** **дарував** **нам** **найбільші** **дорогі** **обітниці**, **щоби** **через** **них** **були** **ви** **співниками**, **(учасниками)** **Божої** **природи**, **ухиляючись** **від** **тлінного** **хотіння**, **що** **є** **в** **світі**.” — 2. Петра 1:3, 4.

“Контракт або угода (шлюб) зівстав **отже** **заключений** **двома** **сторонами**. Се є **контракт**, або **угода**, (шлюб) **завіт** **при** **жертві**. (Пс. 50:5) Бог **дає** **Християнинові** **свої** **найбільші** **дорогі** **обітниці**, **котрі** **здійсняться**, **коли** **він** **осягне** **божественну** **природу**. Бог **зовсім** **певно** **сповнить** **свою** **часть** **контракту**, **бо** **Він** **все** **дотримує** **своє** **слово**. Питання **однак** **є**, **чи** **Християнин** **сповнить** **свою** **часть** **контракту**, **або** **завіту**? **Если** **Християнин** **сповнить** **свою** **часть**, **тоді** **він** **може** **бути** **певний**, **що** **відчиниться** **йому** **щедрий** **вхід** **до** **царства**; **він** **не** **заведеться** **на** **тім**. **Але** **при** **тім** **зовсім** **нема** **казано**, **щоби** **Християнин** **виробляв** **собі** **характер**. Тут **одиноким** **говориться**, **як** **він** **має** **сповнити** **свою** **часть** **угоди** **або** **контракту**, **що** **має** **чинити**, **щоби** **її** **виконати**. **Християнин** **є** **зовсім** **певний**, **що** **йому** **відчиниться** **щедрий** **вхід** **до** **царства** і **побачить** **Бога** **лицем** **в** **лице**, **если** **тільки** **сповнить** **свою**

часть угоди.. Ся угода або шлюб опирається на його вірі в пролляту кров Ісуса. Ап. Петро в нашій тексті не каже, як Християнин має виробляти собі свій характер, а показує йому, як він має виконувати свій контракт, і тоді для заохоти так відзивається: „Се бо роблячи, ніколи не спотикнетесь.”

²²Питаємо, чому маємо читати між словами апостола того, чого він не писав? Де находимо в св. Письмі доказ на поперте н. пр. того виразу, як сей? „Ваша часть і моя часть у вічнім пляні Божім буде залежати від того, чи ми виробимо собі характер, і тому мусимо змагатись виробити собі сей характер; ми мусимо виробити собі совершенний характер тут на землі.” Кождий Християнин знає се добре, що він не може ділати чого будь совершенно, але він знає, що він може всіми силами старатись виконати се, до чого він зобов'язався своєю угодою (шлюбом) зглядом Бога. Ап. Петро каже, що ми мусимо робити; а робити означає працювати, і ту працю маємо виконати охотно і радо. Если в праці не будемо уставати, а витреваемо в ній з радістю до кінця, то Християнин може бути певний, що буде належати до дому синів. (до Жидів 3:6) Тепер застановімся над тим, що апостол каже нам робити.

„Бо се роблячи...”

²³Тепер Нове Сотворінне будучи вціплене в тіло Христове, стоїть вірою в любові Божій, і очікує тої хвилі, коли буде могло увійти у царство і зобачити Бога. (до Римлян 5:2) Але Християнин мусить щось більше ділати, а не тільки вірити. Ап. Петро так каже до нього: „Все, що в царстві, усе буде твоє, если до своєї віри доложиш усю твою пильність, усе твоє старання.” „Доложити,” означає додати понадто. Або, що Християнин окрім віри мусить ще додати ціле своє старання, або пильність, дадаючи ще то, о чім говорить апостол. І так першу річ, котру має додати, се чеснота.

²⁴Слово чеснота, означає тут мужество, відвагу або хоробрість. Християнин, що постановив бути послідователем Христа, стає по стороні Бога. Там він мусить стояти сильно, нужно і з відвагою боротись за справу правди, справедливости, праведности і не схотіти входити в приязнь з ніякою диявольською організацією. Він мусить бути правдивим жовніром Божим і поступати нужно. (2. до Тимот. 2:3-5; до Филиппян 1:27; 1 до Кор. 16:13) Від тепер він не сміє подаватися взад, або хитатись; ставучи по стороні Божій він мусить устояти на своїм становищі аж до кінця. — до Жидів 10:23; Яков 1:6-8.

²⁵В додатку до сього християнин мусить взро-

стати в знанню. Се значить він мусить мати яс-не поняття правди. Він мусить поступати в світлі, котре змагається з кождим днем, бо се є світло Боже. (Кн. Прип. сол. 4:18) Се буде вимагати від нього, щоби він в світлі здійснених пророцтв студіював Боже слово і не заключав, що він може прийти до певної границі або точки, коли вже не буде міг отримати більше світла на Боже слово. — до Ефесян 5:8.

²⁶Дальше, він мусить додати вдержання або повздержність. Се значить він мусить себе контролювати. (Несталий чоловік дається легко контролювати другим, або підлягає впливам другого. Він ніколи не є певний, де він стоїть. Такий ніколи не може стати по стороні Божій і там устоятись. Если другий чоловік, котре він почитає, покине правду, тоді й він йде за ним і також покидає правду. Такий чоловік руководиться почуттям (чувством) або що він підлягає чужим впливам. Протиставленне сьому є принцип, засада, котра має руководити Християнином Принцип є то саме, що й закон або точне і означене правило поступовання і діланья. Законом для Християнина є Боже Слово. — Кн. Прип. Солом. 3:5, 6; Псалма 119:105.

²⁷Відтак апостол каже, о до того мусить додати терпеливість. Се значить, що Християнин мусить всегда, неустаючи, сповняти свій обов'язок, зносити невинности, як добрий жовнір і робити все охотно і радо в переконанню, що він йде доброю дорогою, яку Бог любить. Його можуть другі випроводити з терпеливості і учинити нетерпеливим; він може бути роздраженим або навіть і розгніватись задля нерозумного і недоброго поступовання других. Але він ніколи не стане нетерпеливим в службі для свого Господа, і буде добрим свідком для Бога і прославляти Бога Єгови. Він все радується і пам'ятає, що Бог не є невірний і не забуває на се, що він ділає, і тому терпеливо все зносить. (до Жид. 6:10; 10: 33,36) Він певний, що Бог дотримає вірно кождо свою обітницю, і знає, що если він сповнить часть своєї угоди (шлюб) або контракту, то ніколи на тім не заведеться. Се є для нього великою потіхою, і тому він відчуває в своїм серці велику радість, о чім ніхто не знає, тільки він сам.

²⁸Дальше апостол каже: „дайте до того ще побожність. Се значить, що Християнин виконуючи свою угоду, мусить бути щирий і бути совісно відданий для пляну Божого, і мусить із всіх сил ділати так, як наказує йому Боже Слово. Се значить, що він мусить пильно й із всіх сил старатись, о скільки може виконувати Божий Плян, оповідаючи людям, які красні річчї Бог приготував на благословенство їм. (до Жидів 12:14; Псалм. 96:9; 110:3) Се значить, що

Християнин мусить ділати добре, як про се каже Боже слово, і ділати так постійно із серця. Ніхто не може ділати добре, если не приложить своїх сил, коли тільки надається до того нагода, щоби бути свідком для Бога. В тім лежить побожність, бо і Бог від віків до віків постійно і все ділає тільки добре.

“Християнин мусить мати і також оказувати братню любов. Се значить, любити братів. Се значить, що він несамолюбно дбає про добрість свого брата знаючи, що його брат також заключив завіт з Господом при жертві, і тому старається, щоби і його брат виконав свою частку угоди, щоби і він міг мати щедрий вхід до царства. Він буде заохочувати свого брата, щоби той сповняв свою розумну службу для Господа. (До Римлян 12:1) Він не буде убігатися о славу і честь, щоби їх досягнути коштом свого брата, а буде радше хотіти бачити в честі його. (до Римл. 10:12; до Ефес. 6:18) Між ними буде дійсна родинна любов; і як члени одної родини Божої, ми мусимо стати рамя в рамя, боронити справ кожного з нас, маємо „боротись за братів,” і всегда воювати за євангелію Ісуса Христа. — Неємія 4:14; до Филиппян 1:27, 28.

“Опісля апостол каже, що того всього треба додати любов (для всіх). Любов се сума, або збір, того всього, що муситься зробити, если хто хоче виконати свій контракт. Що є любов? Бог є любов. В Бозі маємо совершенний вираз або образ любови. Любов се совершенний вираз несамолюбства. Все, що Бог ділає або учинив, все те ділає з любови. Християнин виконуючи свій завіт або угоду, має ділати се із найбільшої любови до Бога. Запит, як може Християнин доказати свою любов до Бога? „По сьому пізнаємо, що любимо дітей Божих, коли любимо Бога і заповіді його хоронимо.” (1. Йоана 5:2) Коли любите мене, хороніть заповіді мої.” — Йоан 14:15.

“Тепер відбувається над державами день суду. Тепер Християнин може оказати свою любов до Бога. Він мусить бути совершенний у любови. Його серце мусить бути віддане Богу і Його справедливій справі. О тім так читаємо: „У сьому звершена любов в нас, щоби мати відвагу на день суду, бо який Він, такі і ми у світі сьому. Страхи нема в любови, а звершена любов виганяє страх геть, бо страх має дуку (терпіння); і хто лякається той не звершений в любови.” — 1. Йоана 4:17,18.

“Тільки самолюбство викликає в чоловіці страх. Християнин, що є відданий серцем Богу сей не буде нічого боятися. Найгірше, що може неприятель йому учинити, се убити його, але се не може статись без Божого дозволу.

Если би се й сталося, коли Християнин сповняє вірно свою роботу, то се принесло би для нього совершенну славу. Він не буде боятися, що люде будуть казати на нього, але з горячим запалом для справи Господньої буде старатись виконувати його заповіді.

“Деякі особливі Його заповіді відносяться тепер до Церкви. Одна з них: „І буде проповідана ся євангелія царства, по всій вселенній на свідоцтво всім народам.” (Мат 24:14) Хто любить Господа, сей, щоби сповнити свій завіт або угоду, мусить тепер повинуватися Його заповідям. А на іншій місці Бог каже: „Ви мої свідки, що я Бог.” Щоби сповнити свою угоду Християнин буде тепер старатися свідчити перед світом, як святий свідок Божий. Тому то тепер для Християнина так дуже потрібно сповняти свою службу, щоби його покликання і вибір були певні.

З тої причини ВАРТОВА БАШТА від часу до часу старається заохотити братів, щоби ревно працювали в праці Господній.

“Християнин може із всіх сил старатися виконувати се, о чім говорить ап. Петро, а однак він все памятає, що йому ще багато бракує до совершенности. Він знає, про се. Если би він мав мильне поняття про „вироблювання характеру”, він напевно знеохотив бися. Але, коли він добре розумів свій контракт або завіт із Богом, він з веселим серцем скаже: Мій Отець є справедливим Богом, Він знає моє серце, що я його люблю, і що я стараюся бути Його вірним і правдивим свідком.” У відповідь такий Християнин зараз почує слова апостола: „Будь мужний, бо если ти се робиш, ти ніколи не спотикнешся.” Се значить, що если ти із всіх своїх сил будеш вірно виконувати свою частку угоди, ти можеш бути зовсім певний, що ти побідив і будеш мати щедрий вхід до царства, бо так Господь обіцяв.

“Хто любить „дрімати,” сей не буде того робити. Також ті, що уважають себе за більш „святих” від другого, і вони не схотять працювати. Хто лінивий і недбалий, той також не буде робити того, що є розказано, і чоґо від нього ждає його контракт. Такі напевно не будуть належати до малого стада. О них так апостол каже: „Бо укого нема сього, той сліпий і коротко видючий, що забув на очищення давних своїх гріхів.” (2. Петра 1:9) Дехто може говорити дуже гечно і ласкаво, і ніколи не буде гніватись, але все задоволений, буде виглядати дуже добрий і побожний, буде шодень читати св. Письмо, говорити і думати о святих річах і буде йому здаватися, що він виробляє собі прекрасний характер; а однак такий не дістанеться до царства, если не схоче, або занеда-

бає робити се, чого від нього жадає його угода. Слова ап. Петра в повисшім тексті не подають вказівок, як треба „виробляти собі характер, але кажуть виразно, що кождий Християнин мусить робити, щоби виконати свій завіт, який учинив при жертві.

“Хто „дрімає,” сей немов сліпий. Такий задоволений зі себе, і видить тільки свої чесноти, а забуває, що він очистився кровю Христа, і що Бог прийняв його до ласки тільки через заслугу возлюбленого Сина свого. Тому, хто „дрімає” і говорить о „вироблюванні” совершенного характеру,” нехай прокинеться зі сну і стане до роботи. Нехай кождий Християнин працює із всіх своїх сил, щоби міг виконати свій завіт. Хто так буде ділати, сей не буде безовочний в пізнанні Господня нашого Ісуса Христа,” а оцінить світло правди, яке Бог дає Церкві, і окаже се тим, що з радістю возьме участь в праці Господній. Ще мусить бути дане величезне свідощтво по світі, заким царство сатани буде знищене зовсім. Тому всі підпережім наші бедра, і станьмо охотно до праці, і оповіджмо про славу і чесноти Того, котрий нас покликав із темноти у своє ясне світло! Стараймося учинити се, дочого ми зобовязалися, коли заключили свій контракт, а характер лишім Богу. Він нам дасть його.

“Праця, яку Християнин має виконати і яка

заведе його до повного спасення, є назначена від Бога. Та мусимо памятати, що се Бог дає успіх всякому ділу. „Зі страхом і трепетом дбайте про своє спасення. Бо се обГ розбуджує робить з успіхом у вас, і хотіння і виконання по уподобанню своєму.” (до Филиппян 2:12,13 Грецький текст). Всякий успіх кожній праці дає сам Бог. Се його дух або невидима сила, котра перемиňuje кожного Християнина, котрий совісно і вірно виконує свою часть свого завіту. Се обГ, котрий учинит прекрасний і преславний характер з того, що є Йому вірний аж до кінця. В часі воскресення, сей характер, або сотворінне стане совершенне. Кожному, хто вірно виконував свій контракт або угоду коли жив на землі, Бог уділить свою подобу або образ або характер.

“Отже Християнин, котрий вірить Богу, і котрий і з всіх своїх сил старається учинити своє покликання і вибранне певним, через се, що виконує совісно і вірно се, що поручив йому Господь, щоби міг виконати свій контракт, може сміло сказати: „А я по правді дивитись на лице Твоє: пробудившись буду образом твоїм насичатись.” (Псалма 17:15) І тоді, а не скорше кождий правдивий Християнин стане совершенним характером; буде совершенного характеру.

Самуїл

„Кажі, Господи, раб твій слухає.” — 1 кн. Самуїла 3:9.

Книга Суддів обіймає період 450 літ, коли ізраїльський нарід був під їх проводом і в разі якого нещасття вони за Божою допомогою виратовували їх. (Діяння Ап. 13:20) Вона не подає цілої історії життя Ізраїля через цілий той час, а тільки подає важніші річі і як було тоді. Покоління жили разом і почувалися до єдності щодо мови і віри, але не творили держави у значінню, як ми се розуміємо. Вони відрізнялися від своїх сусідів і життям і своїми законами. Їм не вільно було женитися з сусідніми народами: свою печать Авраамового завіту вони мали заховувати в його дусі, а почитаючи Бога, вони не сміли мати ніяких образів ні фігур, щоб його представляли. Одно тільки, що їх лучило, то се, що три рази до року мали всі йти до Силому і там поклонитися Богу Єгови..

За цілий той час люде не старалися закладати собі царства. Така була також воля Божа. щодо цього. Бог хотів, щоб вони були його свідками між поганськими народами, котрі не потребували мати ніякої армії; мали бути безборонними,

а однак вороги не могли заподіяти їм ніякої кривди, бо Бог опікувався ними і обороняв їх в кожній потребі, як довго вони були Йому вірні.

З Книги Рут довідуємося, що були часи, що Ізраїльтянам жилося добре, а були також і тяжкі часи. За часів суддів ізраїльський нарід не знав про тягарі на армії і на прочі непотрібні річі, як се діється сьогодні. Нарід не платив податку, бо не було ні поліції ні армії. Не було тоді, ні нинішних парламентів, і народ не ділився на партії, як тепер. Лише одно священство змінилось тоді, бо з родини Елизаря перейшло на родину Ітамара, молодшого сина Аарона. Чому так сталося не знаємо; причина не є подана.

Пізнійше богослуження їх покинули свою давню простоту, а прибрали більше показну форму і виставність. Але з тим також і обичаї священників стали зопсуті, котрі наносили шкоду людям. В книзі Суддів не читаємо, щоби нарід святкував про якісь великі урочистости і

свята, хотай безперечно, коли були священники, то й заховували торжества. З книги Самуїла довідуємось, що Ізраїльтяне мали рік річно приходити до Силому, щоби там поклонитися Богу Єгови. Коли Самуїл прийшов на світ, тоді архиєреєм був Ілій з родини Ітамар.

Книга Самуїла починається історією про Елкана і його дві жінки Анну і Феннану. У Феннани були діти, а в Анни не було. Муж любив більше Анну, і за се друга жінка дуже її допікала, що вона не гідна у Бога, бо Бог зачинив її утробу. Що року, коли вона була в Силомі все молила і благала Бога, щоби поблагословив її сином і прирекла, що коли так станеться, тоді пожертвує його Богу. — 1. Сам. 1:11.

Чи тоді, коли вона молилася і благала Бога о сина, мала вона також на думці очистити священство із його бруду і упадку, сього не знаємо. Досить, що притім згадується про двох синів Ілій Офній і Пинееса, котрі були тоді священниками Господа і жили дуже некрасно.

Стався, що одного року прийшла Анна до Силому до храму Господнього і там стала щиро молитися. Її уста порушались, але слів не було чути. Ілій побачив її і завважав сю дивну молитву і подумав собі, що вона певно п'яна і зайшла перед намет Господній. І він сказав до неї: Чи довго ще останеш п'яною? Йди витверезись. А Анна відказала: Ні, панотченьку, я безщасна людина: вина і впоюючого напитку не пила я, тільки горе серця мого вилила перед Господом. Не уважай рабу твою за ледащицю, бо я тільки з великої туги і печалі досі промовляла. І відказав Ілій: Іди з миром-упокоєм; Бог Ізраїлів сповнить, про що ти Його благала. — 1 кн. Самуїлова 1:12-17.

Молитва Анни була вислухана; прийшов час і вона породила хлопця, котрому дала ім'я Самуїл, бо казала: „у Бога я випросила.“ Як же йшов Елкани з усею родиною своєю в Силом, щоби принести Господеви рокову жертву і все, що він обіцяв, то Анна не пішла з ними, кажучи: Коли хлопця відлучу, тоді відведу його, щоб він зістався там до віку перед Господом... І як відлучила тоді взяла три бики, ефу муки і бордюк вина і те принесла в жертву а хлопця передала Ілію, кажучи: „Господь зглянувся на моє благання, що заносила я до Нього, і тепер віддаю його Господеви на увесь вік його, щоб служив Господеви.“ — 1 Самуїла 1:27, 28.

І молилась Анна і такі пророчі слова висказала: „Звеселився дух мій в Бозі: вгору знявся риг мій в Господі моїм; широко отворились уста мої на ворогів моїх, бо я зраділа спасенням твоїм. Нема рівного святого, як Господь нема другого крім Тебе; один він наша скеля, один тільки Бог наш. Не причиняйте слів гордих; надто

смілі слова нехай не виходять із уст ваших, бо Господь один: Ламлется лук у потужних, а немічні оперізуються силою; ситі хліб свій заробляють; голодні святкують; непаїдна сім раз роджає, плідна яловіє. Бог і мертвить, Бог і живить; Він зводить у глибину і у гору підносить; злиденним і богачам по вподобі робить, одного веде униз, другого угору. З пороку земного нуждаря підносить, з грізії бідного угору возносить, щоб з князями посадити, у наслідде престолом слави наділити; бо від Господа основи землі і Він заложив на ній кулю земну. Ноги правих Він стереже, а безбожники в темряві потонуть, бо не своєю силою кріпкий чоловік. Хто-б устав на Бога а згорда, загримить над ним з неба. Судить Бог усю вселенну, міць дає Цареві і Помазаньцєви рога високо возносить.“ — 1 кн. Самуїла 2:1-10.

Було тоді, що сини Іліїні жили дуже неморально. До того б... великою соблазном для всіх людей, що там приходили так що дім Божий став осередком злого приміру.

Тим часом хлопчик Самуїл ріс в літах і служив в храмі Божім; і був він в ласках у Бога і у людей. Позаяк Ілій не картая своїх синів, тому Бог приготував собі чоловіка, щоби через нього сказати, що відбере від синів Ілія священство і їх самих укарає смертю.

Читаємо в св. Письмі, що „слово Господнє бувало того часу рідко, мало хто мав і „видіння Господні.“ Видко, що за час, як Офній і Пинеес були священниками. Бог не посилав свого слова до людей. Аж через Самуїла Бог став промовляти. Одної ночі Самуїл чує, що хтось його кличе і думаючи, що се Ілій, зірвався на ноги і побіг до Ілія і каже: Ось, я! Ти кликав мене. А той відказав: Не кликав я тебе. Лягай знов спати. Він пійшов і ліг спати. Та Господь відізвався знов: Самуїле, Самуїле! Схопився Самуїл пійшов до Ілія і каже: Ось я, ти мене кликав! А той каже: Не кликав синку, лягай знов спати. І так сталося три рази. Сей послух і терпеливість Самуїла говорить нам багато. І Ілій зараз спізнав, що се Господь його кличе і научив його, що має відповідати, если ще раз чує голос.

Бог ще раз закликав Самуїла і тоді оповів йому, що Він укарає дім Ілія за гріхи, яких допускалися його сини. Бо він хотай знав, а не карав їх. І положивши Самуїл і лежав до ранку, але вставши не сказав нічого Ілієви, бо боявся казати. Та як Ілій став напирати на нього, тоді він сказав всьому, що чув від Бога.

Самуїл виріс і Бог був з ним, і увесь Ізраїль спізнав, що Бог підняв їм пророка. В такий спосіб Бог почтив хлопця Самуїла. Бог обявляє своє слово так молодому, як і старому. У Бога

(Докінчення на стор. 98.)